Αθήνα, 4 Μαΐου 1925

Αγαπητέ μου Μερόπη

Πήρα το γράμμα σου πρωΐ, μ' ήμαστε τι κίνησι του Πανεπιστημίου καθ' τις μέρες και Πάσχα. Μ' το γράμμα σου αυτό μ' ήνιωσες τι δυνατό σαν αρώγμα τα. Για μια στιγμή ένιωσα μεθοβιά μου όλο το παρελθό γι' τι βαθιά σου τι γύρω του σωτήρα σας μ' φέρα από πόσο, τι πρωτοφάνη σάν τι κοίνες. Ξέρεις πιάσ' τι καρδιά μου, γιατί μου δίνεις το θέμα μου σ' τι κοίνια σας· το διάβασα κι δι μεθούσα τι πρωτόνω εκό τι ζήσα. Το δικό μου σάν τάξαν χθές σ' πόρα, σου κουνήσαμε στι αγωνιδίνια κοίνια σας κι πρωτοφάνεσε τι «κυβουκόρα». Τι εύτυχισμένες

τυχερές και αυτές! Δυο παιδάκια βρέ Μερόνι! τώρα και θυμούμαι ή μου φαίνονται σαν χθεσινά, σαν όνειρο θρύλικο κοντινό — που χάθε κι ένας χρόνος. Νομίζω αυτό που κάνες δεν πάθαμε αυτά. Και όμως είναι αλήθειες!!! περάσαμε 5 χρόνια κατοχή, κι αυτά ίσως δεν είναι τα μόνα ~~τα~~ καλύτερα χρόνια της ζωής μας. Μάθαμε τι θέλει και περάσαμε δίχως καμιά ή και συναντήσαμε ~~ευτυχίες~~ μέρες χαρούμενες στη ζωή μας, μα αυτά δεν συνοδεύονται με χαρά. Μέρες ή στιγμές δυο συνοδεύουν. Τα χρόνια αυτά τα ~~ωραία~~ θυμάσαι, τα αγαπάς, τα χωρίς θύμησες δεν δεν τα συναντήσαμε πια. Δεν τα θυμόμαστε όμως αυτά, μιαν τι πάθαμε τους χάραξαν βαθιά τα ίχνη τους.

Εγώ τις μέρες του Πάσχα πέρασα ~~χθεσινά~~ καλά. Όσο όμως κι αν πάρει χάρα από του μου το Πάσχα. Πρόσεχε κι Μ. ε βδομάδα

ποῦ σηκώνεται στὴ Σμύρνη, ἀπὸ
τὴ βρεθοῦμε μία στὴ Σμύρνη
τὴ Ἀθήνα, δαρούσε ὡς ἤρθανε στοὺς
Ἅγιο Νικόλα. Θυμώθανε καὶ ξεκαρ-
διστοῦν γέρο μας μὲ τὴ Σμύρνη, ἐ ποῦ ἐρχότανε τὸ Σκαρόφαλο πάει
στὸ ζάλο τοῦ Ἁγίου Νικολάου γιὰ νὰ
μᾶς σώσει. Θυμήθηκα τὶς
γρυῖς ποῦ μίλαγε ~~ποτὲ~~ κάτω ἀπο-
πάνω μὲ τὴ Μερίκα ἐ τὴ Μ. Παρα-
σκευή ποῦ μιλάγε ἐ ἀκούσαμε κά-
τω ἀπὸ τὶς σκοπιές. Ἐδῶ ὅμως εἶδαν
ἀπ' αὐτά. Μίλαγε τὴ σδῶ ἐ εἶδαν
τοὺς Βοσκοπούλους καὶ ὅλα δὲν ἐκφραστη-
θήκανε ἀπ' ἐ ἦταν ἀφοῦ ἔφυγε ἐ μάθανε
τὸ βράδυ ποῦ ἦταν ἡ κρεμασμένη
ὅλη ἡ ὁδός. Κοιμήθανε ἐ σταθήκανε στὴ
φαρέτρα τοῦ Σκαλόμπουρος ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ
ἀκούν ὅλοι οἱ Βοσκόπουλοι ἐ τοὺς εἶδαν.
Δὲν μιλοῦσαν καὶ μίλησε βγάλτε ἀπὸ τὸ κόμπο.
Πρῶτα πρῶτα ὁράσεις τὴ Μερο-

4

δόξως ὁ Κωνσταντῖνος ἡ ἴδιος σταυρω-
μένη μονομιᾶς δεκτάβια.
Ἐκεῖνος τῶρα ἄρχισε νὰ ἔρχεται ἡ τὸ Μ. Λαίβδα-
το στὴ Ἀναίσιμη στὴ Μητρόπολη. Ἀπὸ ἐδῶ
εἶχαν κάμει μιὰ ἐξέδρα ἡ ~~ποὺ~~ εἶχαν στο-
λίσει μὲ σημαῖες ἡ γύρω γύρω ἀρμυρι-
κὰ φρουρεῖται. Ἐκεῖ ἀράδα σὰν ἄνθρω-
πος ὁ μητροπολίτης ἡ ἴσως τὸ «χρυσοῦ
ἀνθρώπου» δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω
τί ἦταν. Ποὺ βρίσκουμε τόσο κόσμο
κι' ἐμένα δὲ ξέρω, ὅμως κάτι μπροστὰ
στὴ ρωμαϊκὴ γύρω οἱ δρόμοι, τὰ πεζο-
δρόμια ἦταν γεμάτα. Ἐμεῖς ἀποφασίσα-
με, μιὰ πέρασαν δύο βήματα κοντὰ ἡ δὲν τὰ
ἴδω. Τὰ ἄλλα μέρη τὴς γραμματοβδομάδας
δὲν πήρανε ~~ἀπὸ~~ μέρος ἡ πόνο ἡ ~~μὲ τὸ δι-~~
βάζει, πόνο ἔφαγε. Ἀφοῦ τὸ τέλος σὰν οἱ
βαρίδες ἡ ~~θὰ~~ κάτσαμε πάνω ν' ἀνοίξη
τὸ Πανεπιστήμιο, μιὰ δὲν μπορεῖ νὰ
κοιμηθῆ. Καὶ εἶχε ὅμως δίκιο
νὰ δείξη ν' ἀνοίξη τὸ Πανεπιστήμιο,
μιὰ ἀφ' ὅτου πέρασε κοιτὰ μέρη
σχεδὸν ἔχουμε μεταστεωθεῖ

στὴ ἐξοχή μας. ~~Θὰ ἔρθ~~ Θὰ ἴδετε πόσο
ὡ ἀπὸ τὶς ἡμερίδες ὡς πρὸς μαὶ ἑβδομά-
δα ἀρχίζουν νὰ γίνονται φασαρίες γιὰ
τὸ χρωσμὸ ζήτημα. Ἄλλοι εἶναι ὑπὲρ
τῆς δημοτικῆς ἢ ἄλλοι καθαρεύουσα. Πρὸ μιᾶς
χρονιᾶς ἑβδομάδες ~~ἀπ~~ γιὰ τώρα γίνεται
ἱδρυμένο σύλλογο, ~~αἰτιόνοιον~~ συνέρχεται
μία σὲ μία ἀναδημοσία ἢ ἀποσύρονται
ἐκεῖ παλαιοί, ~~μα~~ ἄλλοι ἐπιστήμονες, φοι-
τητὲς ἢ ἄλλος κόσμος. Αὐτοὶ ὅμως ποὺ
κυρίως νὰ δοῦν
ἀντιπροσωπεύουν τὸ συνέδριο εἶναι καθα-
ρευουσιάνοι. Ἐκεῖνοι ὁ ἀριθμὸς εἶναι ἡ δικό-
μας συνέρχεται δηλ. ἐξωτερικοί.
Τώρα ἐμεῖς ~~δηλ ἐκεῖ~~ εἴμαστε διηρημένοι,
εἰς δημοτικιστὲς καὶ καθαρευουσιάνοι.
Προχθὲς χρονιὰ κάναμε μιὰ συνέδριαση
στὴ ἐξοχή μας, ἢ μᾶλλον ἀπόφασιν,
ἐπιστρατεύσαμε στὴ γλῶσσα. Ἀνέβηκε
ὁρατὸ ὁ ἀρόσβορος τοῦ ἐξωτερικοῦ τὴ ἐξο-
χή μας, ὁ ὁποῖος εἶναι καθαρευουσιάνος
ἢ ὁμίλησε κατὰ τῆς δημοτικῆς ἢ ἔ-
λεγε ὅτι δὲν εἶναι γραμμένη ἐπιστημο-

6/ κυνηγός ὅτι φρίκη καὶ τὴν κατάντησιν μου
μὲ τὰ κατόδια ἀνέβαινε στὴν ἴδια ἡ
~~τοῦ~~ τοῦ δημοσιογράφου, ~~κατὰ~~ καὶ τὸν ἀντίκρυστόν μου,
ἤτανε πάντα ἄγγελος ἡ ἴσως σπουδαία ὑπόθεσα.
Πρόχειρε ὅμως τὸ Λίβαρο ἦταν πάντα μιὰ
ἐπιπόλαιος ἐπιθέσεις, ἡ ὁποῖες ὅμως δὲν
κατέληγε σὲ τραγῳδίες. Γιατὶ τὸ τέλος ἐκεῖ
ποὺ μεγάλες ἴσως δημοσιογράφος ἀφῆ
ἕνας κάτι γιὰ τὸ κατάντησε τὸν κάνει
τὸ ἐδεύρνεις ὕβρεις ἡ ἀπειλὲς ἀπὸ τὸ φυλό.
Τότε οἱ ἄγγελοι διαμαρτύρονται, ~~ὥστε τὸ~~
βίαιωσεν ἡ μεταβολὴ ἡ πάλιν δὲ
τρεῖς μεταβολὲς. Ἦταν ὅμως ἐπίσης
μιὰ χαρὰ ἡ βίαιος ἡ μόνο ἐξω
μιὰ χαρὰ καὶ μὴ μὴν εἶδος.
ὅπως ἡ ἦταν. Ἤδη ἐν τῷ μεταξὺ ~~ἴσως~~ αἱ
συνομιλία ἡ συνέχεια τοῦ καταφρονε-
τικοῦ ἐκείνου, ποὺ ἐπιτέλους πρῶτος
κάνει τοῦ ὄμορφοῦντος. Τώρα τὶ ἦταν
δὲν ξέρω, τὸν πάλαι καὶ τὸν ἀπαντῶν.
ἀλλὰ ποὺ δὲν πάει πολὺ δὲν ἐδῶ.
Κάθε μέρα βράδυνε ἡ ἀρρωστεύεις ἡ μὲ
κορφάζουν ὅσες ἡ μιὰ μέρα, ὅσες ἡ ἄλλη.
Σοῦ εἶχα δεῖ γιὰ καὶ σοῦ εἶπα, μὰ τὶ
μιὰ - αὐτὴ μάλιστα ποὺ μὲ ἐπιδείξε σ-
δη. τὸν δημοσιογράφο τὴν ἔχασα
γιὰ αὐτὸ σοῦ εἶπα πάλι τὴν ἄλλη.

Προχθές ήρθε ή ένα άκρο, το όποίον δεν σου γράφω, γιατί είδε και το παιδί αυτό, αι δύο τρία δεν παραπονούν μόνοι, γιατί και μη βαρύνεσθε τα διαβάσετε.

Μετά σου συνδρίαζε προχθές το Ιόνιον συνέδριον μέσα στην Ακαδημία, μια πάρα πολύ σοβαρή δημοσιογράφος όμως άκουσε τίποτε μηδέν. Μόνον ένα μεσημεριανό υδρόθειον, σου βγαίνει αίσθησα, ή το τρίψαν μόνο. Ίσως άρχισαν και γυναίκες οι ίδιες αυτό δη. Δεν το τρίψαν) γιατί και παρόιδιζον τους μαδαρομαστίκους, «όλα μαστορία, όλα μαστορία», ή ότι δεν ενδιαφέρει το σου συνέδριο, γιατί δεν μεσόρεσε και ξαναγυρνάει από τη μια στη μια βρόμα στ' αυτό τη άλλη και τις γυναίκες.

Ίσως μάθετε σύ ότι το ένα αυτό μια φορά τη φυσιολογική δόξη, μια ένα γέρμα. Γιατί σταθερά συνέδρια του Λαβέτου, αν

BENJAMIN MERITT LIBRARY

βπως ή μέρες ή αὐτή γιὰ νὰ διαφύ-
σῃ τὴ κατηφορία αὐτὴ ποὺ ὅλους ἀδι-
νεῖ τὴς καρδιάς. Αὐτὴ δίχως
Γραικιάτου ἦταν κόρη ἑνὸς ἐπιφα-
νοῦ βυρβαΐου ἀπὸ Ὑποψήφιον τῆς
Πατρίδας, ὁ μπαρμπάς της ἦταν ἀφοῦ κα-
λός ζωγράφος, ἀφοῦ ἤξερε καθηγητὴ τοῦ Πανε-
πιστημίου ἡ ἴδια ἔκανε ἐκεῖνες ἡ ἀρμονικὲς
χρυσοκεντήματα γαλλικαὶ βελίδια, τὰ ὁ-
ποῖα ἀποδείκνυαν βιβλία.
Δὲν θὲ νὰ γράψω πιὰ ἄλλο, γιατὶ
ἀφίνω τὸν μπαρμπὰ νὰ τὸ διαβάσῃ ἡ τὸ
βγάλῃς τὸ γράμμα μου.

Μ. Ἀγκύρα
Πρωϊνὸν

Τοὺς φωτογραφικούς μου βάλε σὲ ὅλους
τοὺς ἡ πόλεις ποὺ θὲ, τὸ ἀναφέρω
ἐκεῖ ὅλα τὸ Μεσοπόλεμο. Τ' ἄλλο σου

Ν.Β. ~~Κάνε μου τὴ χάρη νὰ παραλάβῃς~~
~~Μυρόνη ἡ δὸς τὸ γράμμα τὸ ἑνὸς γιὰ τὸ ὁποῖο μου~~

νά φύνουν τούς τσιντρίδες γ' νά μυρωδίζουν, βάν ίμάς. Δύο τή Μαρίνα ήρθε φροντίς γράμμα γ' μού γράψει ότι πέρνει ό πόνος διαμεβάζει, μαζί δεν μού γράψει όμως καθόλου πώς θέλει νά ίναι, σήμερα θά πάω κοντά χωρό, ντύθηκες πουλουτέζη μηχ. Σήμερα θά γράψω γ' θά ίναι γιαί δεν τή ά φήνω θα ά μόμη.

Γιά τή Τρύφη θά μ' ίγραφες κάποτε ~~γιά~~ κάτι, δεν μού ξαναγράφεις τί ίμαθες; Τής ξαδέρφης σου Ίφιγένειας θά γίνη; Θά δ' ά φήσεν ή σύντροφε γ' πού θά μείνη ίσως θέλει, βέβαιο ή βιάζεται;

Τούς ά σπασμούς μου ό ό φίλους τούς αγαπούν σου.

Μ' γεια

Χρυσόστομε